

ALISON
BELSHAMOVÁ

INKOUST

TĚTOVÁNÍ JAKO
ROZSUDEK SMRTI

≡ KNIHA ZLIN

Inkoust

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ **KNIHA ZLIN**

Alison Belshamová
Inkoust – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

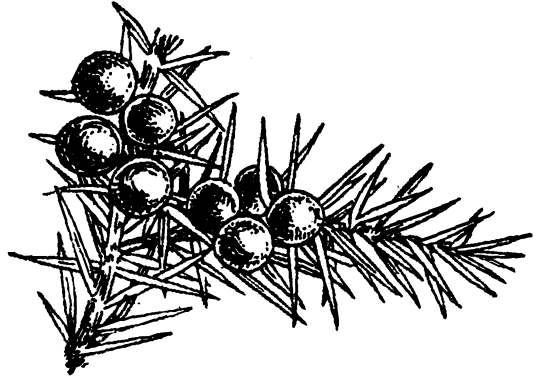
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

INKOUST

**TETOVÁNÍ JAKO
ROZSUDEK SMRTI**

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

INKOUST

Přeložila Alžběta Ambrožová

≡ KNIHA ZLIN

Markovi, Rupertovi a Timovi

*Vulnerasti cor meum,
soror mea*

Ranilas srdce mé,
sestro má

PROLOG

Středa 19. července 2017

Nad příď veslice se snesla vážka, její průhledná křídla se mihotala ve slunečních paprscích, tělíčko jako ostrou modrou jehlu. Muž ji chvíličku pozoroval, načež se opět začal soustředit na průjezd úzkým potokem, který býval řekou. Sedm dlouhých horkých týdnů bez deště obnažilo většinu pozvolně se svažujících břehů říčního koryta, jež se obvykle ocitaly pod vodou. Porost podél nich zhnědl, listy se zkroutily jako starý pergamen. Nad bahnem, které v tom úporném horku páchlo, se hemžila hejna bzučících much.

Muž uvažoval, zda svého cíle dosáhne dřív, než voda klesne tak moc, že nebude možné plout dál.

Pohledem zavadil o něco, co trčelo z bahna kus před ním. Pokles hladiny odhalil ve vyprahlém popraskaném jílu suchý klacek vybledlý sluncem. Vážka střemhlav slétla přímo k němu, usadila se na jeho špičce a křídly zčeřila sluneční svit.

Muž se opřel do vesel, která zaskřípěla o vyschlé řečiště a posunula loďku po zbylé vodě kupředu. Dojel ke klacku blíž a pořádně si jej prohlédl. Žádný klacek to nebyl.

Byla to kost.

O anatomii věděl dost na to, aby poznal, co je zač.

Lidská stehenní kost.

Stehenní kost jeho otce.

Jedno z vesel mu vyklouzlo ze zpocené dlaně. Zarachotilo v havlince, což vyplašilo párek holubů. Jinak tu však nebyl nikdo, kdo by viděl, jak moc se mu klepou ruce, zatímco veslici nemotorně obracel a vyrazil zpátky tam, odkud sem připlul.

Slunce se zhouplo níž nad obzor a ostrou září nyní vystřídal mdlý oranžový svit, pražilo však stále stejně. Jeho odraz zbarvil vodu před ním do krvavě rudé, přesně jako v den, kdy zemřela.

Všechna ta znamení četl, vykládal si je.

Minulost se nenechá umlčet. Ani zapomenout. Už se nemůže déle vzpírat jejímu volání.

Sobota 12. srpna 2017

ALEX

Vejít těsně po půlnoci do klubu Haunt bylo jako vlézt do bazénu plného lidského potu. Alex Mullins se okamžitě cítil ulepený a začal si po parketu razit cestu k baru. Hudba nabírala na tempu a ze všech stran do něj narážela upocená těla, která ho vychylovala z jeho směru, jako by byl kuličkou v obrovitém pinballu. S úsměvem se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že jeho přítelkyně Tash je stále za ním.

Úsměv mu oplátila a nad směsicí přeslazených voňavek a pachů těl nakrčila nos. Boky už ale pohybovala do rytmu, a tak se Alex vykašlal na drinky, chytil ji za ruku a vedl ji hlouběji do tančícího chumlu. Předtím si v uličce před klubem dali napůl jointa a Alex teď nechal hudbu, ať mu zaplaví celé tělo a převezme nad ním vládu. Hip-hopová horečka devadesátek. Dneska ten název teda trefili. Alex tančil kolem Tash, houpal se v bocích a zpod těžkých víček pozoroval její pohyby. Pořád musel myslet na dnešní odpoledne, které strávili v jeho ložnici vzájemným prozkoumáváním svých těl, než přišla domů jeho máma a oni se přesunuli na pláž a do hospody.

Bože, už si fakt musí najít vlastní bydlení.

„Jsi děsně sexy, láska!“ zakřičel jí do ucha, když se hlavami dostali blíž k sobě.

A vůbec nepřeháněl. Tash Bradyová byla s přehledem nejhezčí z jeho spolužaček. Srdčitý obličej a plné rty, dlouhé kaštanové vlasy,

a ještě delší nohy. Parádní prsa. Alex ji chtěl od chvíle, kdy ji poprvé spatřil, a jeho touha nijak neochladla ani po několika měsících. Takhle dlouho ještě s nikým nechodil.

Díval se, jak tančí. Hýbala se skvěle, ale neustále se posouvala tak, aby na sebe viděla v zrcadle za barem. Tu si uhladila tričko, za chvíli si zas upravovala účes. Alex jí výhled zastoupil a Tash se na něj zamračila.

„Jsi nádherná!“ pokusil se překřičet muziku. Zavrtěla hlavou.

Proč je tak nejistá? Takové jsou všechny holky? Jasně, jeho máma byla všechno, jen ne sebevědomá, jenže s tátou jim to už roky neklopalo. Ale Tash? Ta přece nemá důvod o sobě neustále pochybovat. Nechápal to, takže ho to vytáčelo.

Netrvalo dlouho a zase se prosmýkla kolem něj, aby na sebe viděla. Tentokrát na sebe vyšpulila rty, zkontrolovala, jestli nemá rozmazanou rtěnku, a pak přestala tančit. Naklonila se k němu a chytla ho za paži.

„Skočím si na záchod,“ řekla tak těsně u jeho ucha, že na krku ucítil její teplý dech.

Alex po ní náhle zatoužil a přitiskl se k ní pánví. Tash se zasmála a odtrhla se od něj. Díval se za ní, jak odchází a na kraji parketu se zastavuje se Sally Ann. Jestli je tu Sally Ann, bude tu zřejmě i zbytek party. Věděl, že to Tash chvíli potrvá, a tak se vydal prozkoumat parket, jestli někoho z kamarádů nenajde.

Nikoho nepotkal, a tak tančil dál, nechal muziku, aby mu z hlavy vyhnala všechny myšlenky, až nakonec jediné, co vnímal, bylo rytmické pulzování hromových basů.

Alex ucítil, že ho někdo tahá za dred, a vytrhl se z transu.

Kroutila se před ním hubená blondýna v těsných flitrových šatích a zrovna zvedala ruku, aby ho znovu zatahala za vlasy. Sklonil hlavu ke straně, aby se její ruce vyhnul. Tohle mu šlo na nervy. Jeho dredy nebyly veřejný majetek, ale bylo až neuvěřitelné, kolik lidí mělo dojem, že si na ně můžou jen tak sáhnout. Tancoval dál

a čekal, co holka udělá. Celkem pěkná, ale nebyla jeho typ. Měla tvrdý pohled a špičatý nos, takže její výraz působil ostře. Nejspíš jedna z holek, kterým by to daleko víc slušelo, kdyby neměly na obličeji centimetrovou vrstvu make-upu.

Přišla k němu blíž, usmívala se a pohybem ruky naznačovala, aby se k ní sklonil. Chtěla mu něco říct.

Naklonil se k ní.

„Je pravda, co se říká o černejch pérech?“

„Cože?“ zeptal se a o krok ustoupil, aby jí viděl do tváře. Věděl naprosto přesně, co řekla. Zdaleka to neslyšel poprvé – od primitivních holek, jako byla tahle, nebo od arogantních týpků, co chtěli vyprovokovat rvačku. Snažil se tomu nevěnovat pozornost. Pokud šlo o chlapy, dokázal se ovládnout, a navíc mu často dali pokoj, když viděli, že se s nimi klidně porve. Když si ale holky dlaněmi zakrývaly ty své uhihnané pusy a špitaly si s kámoškami, pěkně ho vytáčely.

„Péro. Máš ho velký?“

Jdi někam, krávo.

Nuceně se na ni zakřenil a opět se k ní sehnul.

„Proč se nepřesvědčíš sama, puso?“ V tu ránu ji popadl za zápěstí a přitiskl si její ruku do rozkroku.

Jakmile jí došlo, co se děje, pokusila se mu vysmeknout, ale Alex ji držel pevně. Ta pitomá nána potřebovala dostat lekci. Chvilí trvalo, než se vzpamatovala, pak se jí oči zúžily do zlomyslných štěrbin a Alex cítil, jak mu ohmatává penis. Odstrčil ji od sebe, až trochu zavrávoral.

Za zády se jí objevila Tash. „Děláš si prdel?“ přečetl jí ze rtů.

Odstrčila blondýnu stranou, aby se dostala k Alexovi. Obočí měla stažené zlostí. Viděla to.

Blondýna zmizela v tančícím davu a Tash se na Alexe vztekla obořila: „Tak já si na minutu odskočím, a ty se tu hned necháš někým osahávat?“

Alex omluvně zvedl paže do vzduchu.

„Tak to nebylo.“

Hudba hrála moc nahlas, aby jí to mohl vysvětlit, a navíc se zdálo, že Tash stejně nechce nic slyšet.

„Já vás viděla,“ štekla na něj drsně. „Hajzle!“

Vlepila mu pořádnou facku. Alex si užasle sáhl na tvář a ona už si mezi tanečnický razila cestu k východu.

„Tash?“

Neslyšela ho. Ta facka ho bolela a uvědomil si, že se na něj lidi dívají. Mířila k němu Sally Ann Grangerová.

„Co se stalo?“ zeptala se.

Alex zavrtěl hlavou. „Nic. Jen nedorozumění.“

Sally Ann povytáhla obočí.

Musel odsud pryč, a tak se kolem ní protáhl a vydal se ven za Tash.

Bylo po jedné, ale závan chladného vzduchu, který Alex očekával, když vylézal z klubu, se nedostavil. Venku bylo stále vlhké dusno a oblečení se mu lepilo na tělo. Tash nikde neviděl – nepočkala na něj –, a tak zalezl do uličky za rohem a vytáhl z kapsy svou huličí soupřavu.

Opřel se o zeď, ani ne za minutu už měl ubaleného jointa, a potom co se zběžně rozhlédl, jestli se poblíž nepotloukají policajti, si ho zapálil.

Dým podržel v plicích, jak nejdéle to šlo, a čekal, až se mu tělo uvolní. Joint mu visel z koutku úst a Alex si zvedl tričko, aby si trochu ochladil zpocené břicho. Svině jedna blondátá. Dokouří a půjde najít Tash, usmyslel si.

Ženský zatracený. Občas si říkal, jestli mu vůbec za to trápení stojí.

Natáhl dalšího šluka. Byla to dobrá tráva, silná. Pustil triko, opřel se zpátky o zeď a zavřel oči. S Tash to dá hned do pořádku...

Sobota 12. srpna 2017

TASH

Tash Bradyová se zhluboka nadechla mořského vzduchu, aby ze sebe dostala zpoceně dusno klubu, pak si zapálila cigaretu a pořádně si z ní potáhla. *Blbej Alex Mullins!* Otočila se k Haunt zády a litovala, že souhlasila, aby sem dnes večer šli. Po ulici Old Steine zamířila na pláž. Ačkoli bylo už po jedné ráno, z kamenných zdí stále sálalo horko, což jí vlastně přišlo vhod, protože neměla mikinu.

Na té zahrádce toho předtím vypila až moc a ze zrádné kombinace vlažného prosecca a horkého slunce ji rozbolela hlava. Moc jí nepřišlo ani ten joint, co si s Alexem dali před klubem. Už v hospodě byla na Alexe podrážděná, a když po půlnoci dorazili do Haunt, nebyla zrovna v povznesené náladě. Po půlhodině bušících basů hiphopové horečky už jí hlava vyloženě třeštila. Bylo jí zle a chtěla domů. Šla se Sally Ann na záchod, kde si sedla do kabinky a přes otevřené dveře s ní probírala nejnovější drby, zatímco čekala, až zaberou prášky na bolest hlavy, které si vzala. Historky Sally Ann o tom namakanci z práce, se kterým spí, jí zvedly náladu, ale když se vrátila na parket, Alex to tam rozjížděl s nějakou cizí holkou.

Kašle na to. Pokud jde o ni, s Alexem je po všem. Konec. Tečka.

Patnácticentimetrové podpatky jí klapaly o chodník a z dalšího ze svých oblíbených podniků za rohem slyšela dunění hlasité hudby. Z postranní ulice se vynořil opilý pár, který se v objetí potácel po

chodníku. Tash sebelítostivě fňukla a šla dál. V pátek bývaly kluby vždycky narvané, ale u moře už to zdaleka tolik nežilo. Úplně jiný obrázek než odpoledne, kdy byla pláž přeplněná polonahými těly – opálenými slečnami v miniaturních bikinách, nasvalenými kluky s výstavním pekáčem buchet, matkami vřískajícími na své caparty a po-staršími týpky s kůží rudou jako krocani, protože na sluníčku usnuli. Ve vzduchu bylo pořád cítit závan opalovacího krému a hranolků.

Na korzo vedoucí podél pláže přeběhla přes hlavní silnici, aniž se musela vyhnout jedinému autu. Rozhlédla se a zaposlouchala v naději, že za sebou uslyší Alexovo dusání nebo že ho uvidí, jak se k ní blíží, jako by ho to fakticky mrzelo.

Jenže to byl právě ten problém. Tomu hajzlovi to bylo fuk.

Ohlédnout se nedokázala. Nesnesla pomyšlení, že by ho tam uviděla s tou holkou, a tak odhodlaně rázovala dál podél pláže směrem ke Grand Hotelu. Jestli jí nenapíše, než tam dojde, zavolá si taxíka. Jeho blbost. Dojde mu to, až se ráno probudí a nepřijde mu od ní obvyklá ranní esemeska.

Ostrý stříbrný srpek měsíce pokrýval vodní hladinu kropenatým světelným vzorem, který přes slzy viděla rozmazaně. Jak mohla být tak pitomá a začít chodit s Alexem Mullinsem? Jasně, vypadal skvěle, ale jako přítel byl na zabít. Všichni věděli, že si s holkama jen zahrává. Kurevník s dvojím metrem – sám mohl balit holky v klubou, kdy se mu zachtělo, ale jakmile o někoho být jen pohledem zavadila ona, hned byl oheň na střeše.

Pak ale pomyslela na to odpoledne, co spolu strávili v posteli, a zapálila si další cigaretu. Když s Alexem začala chodit, sice už panna nebyla, ale cítila se tak. Uměl to s jejím tělem tak, jak to s žádným jiným klukem nikdy nezažila. Jako by přesně věděl, co dělá... No jo, prostě sukničkář.

Otočila se přes rameno k molu. Po Alexovi pořád ani stopy a před Grand Hotelem nestály ani žádné taxíky, a tak šla dál. Ať si

políbí. Nevrátí se k němu, i kdyby škemral na kolenou. Zaslouží si někoho lepšího.

Ještě jednou si potáhla z cigarety a pak ji zahodila. Nechtěla smrdět kouřem. Za čtvrt hodinky bude doma, i kdyby měla jít celou cestu pěšky. Jestli bude máma ještě vzhůru, dostane Tash pěkně vynadáno. Kouří. Domů si přitáhne bůhvídky. Mámě se prostě zavděčit nedalo, podle ní byla Tash pořád ještě malá holka. Pak si ale vzpomněla, že rodiče jsou pryč a doma nikdo nebude. Zadupla nedopalek, zula si boty a vzala je do ruky. Chodník páčil a jí se najednou zachtělo ucítit pod nohama chladivý balzám mokrého písku. Sešla po rampě, která vedla z promenády na pláž, rychle přecupitala kamenitý pás, co ji tak píchal do chodidel, že se nahlas zajíkala, až se ocitla na měkkém písku při okraji moře. Vzhledla na město za sebou a pustila se kus dál po pláži, dokud před sebou neuviděla světlomety na kopulích Pavilionu. Z mola na ni zářilo ostré osvětlení a ona se najednou cítila ještě osamělejší.

Pláž byla opuštěná. Válelo se tam jen polámané lehátko a stopa, kterou v písku zanechal příliv, byla lemovaná odpadky. Tash se znovu rozbřečela a zamířila zpátky směrem k domovu. Její vzlyky přehlušoval šum mořských vln dorážejících na písek. Nechtěla to s Alexem skončit. Užili si spolu spoustu randy. Skvělého sexu. Mít přítele jako on jí zvedalo sebevědomí. A co až se v září vrátí do školy? Jestli se rozejdou, jak ho pak zvládne každý den vídat, a k tomu všechny ty flundry, co se na něj v jednom kuse lepí?

Popotáhla, otřela si oči a šla dál. Na silnici nebyl vůbec žádný provoz a i chodníky byly v tuhle hodinu liduprázdné. To je přece dobře, nebo ne? Otřásla se a zalitovala, že reagovala tak přehnaně. Možná kdyby si zachovala nadhled a tu krávu neodstrčila, mohla teď být ještě s Alexem v klubu...

Asi sto metrů před ní se tyčila zdobná silueta viktoriánského hudebního altánku na promenádě nad pláží. Připomněla jí svatební

dort. Došla podél moře dál, než myslela, a začínala jí být zima, ale domů to měla ještě kus. Měsíc zmizel za mrakem a náhle se zdála být mnohem větší tma. Přidala do kroku, aby už byla od pláže dál – nohy jí mrzly.

Zdálo se jí, že něco zaslechla, ale přes příboj vln nedovedla rozpoznat co. Opodál se k zemi snesl zvědavý racek a s křikem hned zase odletěl. Tash polekaně vyjekla. Nic to nebylo, ale vystrašilo ji to, a tak šla stále rychleji, s vidinou, že už za pár minut bude doma ve své světlé, útulné ložnici. Vzpomínala, jak se Alex vždycky rozvalil u ní na posteli, když rodiče byli pryč, a co pak spolu dělali, vždycky narychlo, kdyby se máma náhodou vrátila. Bůhví, co by bylo, kdyby je načapala.

Kdesi za ní zachrastilo pod něčími kroky kamení a Tash se prudce otočila.

Alexi?

Kus od ní se na pláži zhmotnila čísi silueta a mířila přímo k vodě. Nedíval se na ni, ale dostala strach a vydala se zpátky k altánu na promenádě. Od kavárničky na pláži pod altánem vedly schůdky zpět na ulici. Na korzu se bude cítit bezpečněji, odtud ji lampy dovedou až domů. Sedla si na první schod, aby se obula, a začala si z chodidel horečnatě ometat písek.

Na jedné straně hlavy jí náhle vystřelila oslepující, bílá bolest. Boty jí vylétly z ruky a ona se ze schůdku překotila dopředu. Bradou narazila o dlažbu.

Co to sakra bylo?

V puse ucítila chuť krve.

„Alexi?“

Něčí ruce ji popadly za kotníky. Bránila se, ale marně. Stisk zesínil. Táhl ji teď po kamení. Samou panikou nemohla popadnout dech a hlava se jí motala.

Chtěla útočníka kopnout, ale nohy a ruce jí vypověděly službu. Hlava jí třískla o nízký obrubník. Lebkou jí projela šílená bolest.

Nemohla zaostřit a z očí jí tryskaly potoky slz. Křičela, div si neutrhla hlasivky, ale na pláži nebyl nikdo, kdo by její volání mohl zaslechnout.

Kdo? Proč? Do mozku jí probublávaly útržky otázek.

„Prosím!“ vypravila ze sebe pracně. „Pustte mě!“

Útočník ji přestal táhnout a pustil jí jeden kotník. Nad sebou spatřila tmavou siluetu muže. Za druhý kotník jí pořád držel a přesunul se, aby u ní stál z boku. Pak se napřáhl a nohou v těžkých botách ji nakopl do žeber.

Zaplavila ji ochromující bolest, nemohla dýchat.

Zorné pole jí zahalil temný stín a ztratila vědomí.

I

19. července 1982

Den tvých pátých narozenin je vážně vzrůso, Aimée. No jasně – takové jsou narozeniny. Ale ty páté obzvlášť, protože dneska odpoledne budeš mít svoji úplně první narozeninovou oslavu. Budou se hrát hry a rozdávat dárečky a dostaneš žlutý dort ve tvaru obrovské slunečnice. Směla sis pozvat pět holek ze třídy a máš na to nové šaty. Červené se saténovými mašličkami a k nim černé lakované sandálky a maminka ti dá do černých vlásků červenou stuhu.

Holky dorazí nejdřív za hodinu, ale ty už se tak těšíš, že ti je málem zle.

Maminka tě poslala do pokoje s knížkou. Má spoustu práce s přípravou oslavy a nestihá tě teď hlídat. Je trochu protivná, takže od ní máš ráda na chvíli klid. Zdá se ti, že oslavy vlastně nemá ráda. Jedině ty dospělácké, kde si může dávat ta svoje pitička a smát se falešným smíchem.

Knížka tě nudí a tvůj brácha Jay si s tebou nechce hrát. Tvoje oslava bude jen pro holky – klukům vstup zakázán. Jay tvrdí, že je mu to fuk a stejně by tam jít nechtěl. Prý je to oslava pro mimina. U sebe v pokoji si užije mnohem víc zábavy. Chceš jít za ním, ale vystrčí tě ze dveří a pošle tě pryč, že si prý čte. Myslí si, že je něco víc, jen proto, že je starší. Ty ale víš, že to není pravda.

To ale znamená, že si teď nemáš s kým hrát. Kéž by se Jay přestal chovat jako blbec. Kéž by tě rozesmál. I kdyby si měl dělat legraci z tebe. Sedíš na parapetu ve svém pokojíčku, civíš z okna, nervózně si poklepáváš chodidlem a nemůžeš se dočkat, až dorazí kamarádky. Určitě přijdou pozdě. Pořád dokola se ptáš tatínka: „Neměly by tu už být?“ Má z toho srandu, což ti od něj nepřípadá zrovna pěkně.

Konečně slyšíš zvonek.

Párty se pěkně zvrtně. Isabella se rozhodla, že už se s tebou nechce kamarádit. Možná proto, žeš jí namluvila, že máš na zahradě bazén a ponika. Ted' chce být nejlepší kámoška s Bethany. Vedle ní zrovna sedíš, když se hraje podej dárek, a ona schválně zdržuje, aby ti ho nemusela podat. Hudba přestane hrát a ona ho pořád ještě drží, a ty přitom víš, žeš ho měla vybrát ty.

„To není fěr, Bethany,“ postěžuješ si. Maminka na tebe vrhne ošklivý pohled.

Bethany balíček rozbaluje schválně co nejpomaleji, a ještě na tebe udělá obličej.

„To neplatí,“ trváš na svém.

„Aimée, nekřič tady!“ napomene tě maminka.

Bethany se hlasitě zahihňá.

Zataháš ji za vlasy. Ne moc, ale všimne si toho maminka, a Bethany, když si uvědomí, že se dívá někdo dospělý, začne vyvádět jako malé mimino.

„Aimée!“

Bože můj, maminka je fakt ošklivá, když se zlobí. To tě rozesměje a zataháš Bethany znovu, jen abys ji zase slyšela křičet. Tentokrát zataáhneš pořádně, aby alespoň měla důvod.

„Valentine, Aimée spapala spoustu cukru a je rozjívená. Vezmeš ji prosím nahoru do pokojíčku?“

To tě rozlítí. Ale to horší teprve přijde.

„Bethany,“ zvolá maminka, „vybrálas! Můžeš si dáreček rozbalit.“

Tatínek tě vezme do náruči. Moc dobře ví, jak tě tím našťve. Bacíš ho do ramene a pak se rozbrečíš. Nahoře v pokojíčku si táta sedne na tvou postel a tebe si posadí na klín.

„Ta Bethany je pěkná potvůrka, vid’?“ řekne. „Já ji viděl, jak s tím dárečkem zdržovala.“

Tatínek vždycky ví, jak tě utěšit, a skoro nikdy se na tebe nezlobí. Není jako maminka nebo Jay, kteří si na tebe nikdy neudělají čas a vždycky mají na práci něco zajímavějšího. Když je táta doma, čas si vždycky najde. A přimlouvá se za tebe u maminky, aby se na tebe pořád nezlobila. Máš ho nejradši na světě, odjakživa.

Lehne si na tvou postel, i když mu z ní přechuhují nohy, a sevře tě v pevném objetí. Začínáš se cítit trochu líp.

„Pššš, princezno, žádné slzičky.“ Tatínek hezky voní, líp než maminka. „Už je dobře, princezničko. Nic tak hrozného se nestalo. Za chvíli se tam vrátíme a můžeš se Bethany omluvit, žeš ji tahala za vlasy.“

To snad ne. Nesnášíš, když se musíš omlouvat.

„Nemůžeme zůstat tady?“ žadoníš.

Tatínek se usměje a stiskne tě ještě pevněji. Tak pevně, až skoro nemůžeš dýchat. Je to nejlepší táta na světě. Jako by tě nikdy, nikdy v životě nechtěl pustit. Cítíš se v bezpečí.

Dokud se na schodech neozvou maminčiny kroky.

Sobota 12. srpna 2017

MARNI

„Sakra, Alexi, musíš ji udržet při vědomí, mluv s ní,“ naléhala Marni. „Řekni jí, že tam jsme za pár minut.“

Z Alexova telefonu byl slyšet kňučivý nářek a Marni šlápla na pedál, i když už teď se řítili, jak nejrychleji to šlo. Před deseti minutami jí Alex bez zaklepání vtrhl do ložnice, vytáhl ji z postele a vystrkal po schodech dolů a ven z domu.

„Mami, musíme pomoci Tash!“ křičel. Hlas se mu třásl a ruka, ve které svíral mobil, taky. „Někdo ji napad.“

„Jak to víš?“ nechápala Marni, pořád ještě rozespálá, zatímco si přes zmačkané pyžamo natahovala vytahanou mikinu. Nebyl čas si měřit hladinu cukru v krvi, a tak jen popadla inzulinové pero a následovala Alexe do auta.

„Řekla mi to.“ Alex si přiložil mobil zpátky k uchu. „Už jedeme, Tash.“

Thierry samozřejmě všechno prospal. Nebylo divu, vzhledem k tomu, kolik včera vykouřil trávy, nemluvě o té půlce flašky koňaku.

Marni pohlédla na hodiny na palubní desce. Bylo jen pár minut po půl šesté a vycházející slunce se lopotně prodíralo temnými mraky, která se valila od moře. Už byl sice trochu provoz, ale nikde se nezasekli, takže za pár minut už se blížili k hudebnímu altánku a Alex vystrkoval hlavu z okýnka.

„Tash? Tash, jsi tam?“ Ted' už přímo ječel. „Mami, asi ztratila vědomí.“ Pořád dokola opakoval její jméno, čím dál hlasitěji. „Nemám zavolat policii?“

„Počkej, až ji najdem a zjistíme, co se stalo.“ Marniina alergie na policajty jí ted' pěkně sevřela břicho. Třeba to bude jen hloupost. Třeba policie vůbec nebude třeba. Tashino naříkání do telefonu ale jako hloupost rozhodně neznělo. Marni stiskla volant, až jí zbělely klouby na rukou, a svaly na krku a v ramenou se jí křečovitě sevřely.

Na okamžik se přestala soustředit na řízení, takže si ani nevšimla, že dodávka, za kterou se řítily, zastavila. Dupla na brzdu a Alexe, který vylétl dopředu, prudce zadržel bezpečnostní pás.

„Ježíši, mami!“ Měl zavřené oči a rukama svíral okraje svého sedadla.

Beze slova seděli a čekali, až se dodávka zase rozjede, ale řidič vystoupil. Nikam se nechystal.

„Sorry,“ omluvila se Marni, pak se zhluboka nadechla a rozjela se kolem stojícího auta. „Co Tash?“

Alex znovu vytočil její číslo. „Nic.“ Zkoušel to znovu a znovu.

„Řekla jen, že je u toho altánu? Nic víc?“

„Brečela – je zraněná. Možná hodně.“ Hlas se mu zlomil a hlava mu spadla na prsa. Palcem a ukazováčkem si zatlačil do koutků očí.

„Nebyli jste včera večer venku?“

Alex popotáhl a vzhlédl k ní. „Odešla domů beze mě.“

Marni si povzdychla. „Tys ji nechal jít samotnou? Bylo pozdě?“

Alex nic neříkal, jen zíral ven z okýnka. Neustále si pohrával s telefonem, nedokázal udržet ruce v klidu.

„Alexi, kolik bylo?“

„Já nevím, mami. Pohádali jsme se. Byli jsme v Haunt a Tash se naštvála a odešla.“

„No tak jsi měl jít za ní.“

„Chtěl jsem...“ Hlas se mu zadrhl.

„Altán,“ řekla Marni. „Koukej.“

„To nechápu,“ ukázal tím směrem. „Vždyt tam nikdo není.“

Marni zaparkovala jen o pár metrů dál, na prvním volném místě, které našla. Ještě ani nezastavila, a Alex už otevíral dveře.

„Třeba je z druhé strany. Honem.“ Rozběhl se napřed.

Altán byl oproti promenádě trochu vyvýšený a šlo se na něj po malé lávce s tepaným kovovým zábradlím. Z promenády také vedly schůdky dolů na pláž, kde byla pod altánkem malá kavárnička s terasou a výhledem na moře.

Protože byl osmiúhelníkový altán prázdný, Marni a Alex seběhli po schůdkách rovnou na pláž.

„Tash?“ volal Alex. „Jsi tu?“

Nikdo neodpovídal, ale když se přiblížili ke kavárně, Marni si na chodníku všimla krve. Tělem jí projela prudká vlna strachu a nohy jako by najednou měla tak slabé, že ji nemohly unést. Chytila se stěny altánu, aby se trochu uklidnila.

„Koukni,“ upozornila Alexe.

„Tash!“ zavolal znovu Alex. Rozběhl se kolem altánu na terasu kavárny. „Ježíšmarja! Mami, tady je!“

Když Marni zahnula za roh, uviděla svého syna, jak se sklání nad tělem dívky ležící na břiše. Na dlažbě všude kolem byla krev.

„Asi je v bezvědomí,“ řekl Alex. Klekl si k ní a položil si její hlavu na klín. Dlouhé tmavé vlasy měla spleené krví, potřísnila si i šaty. Měla ji všude na rukou, pažích i na nohách.

Marni pohlédla na tu spoustu krve kolem a pak zpátky na Tash. Musí mít po těle hodně ran. Její zkrvavený mobil ležel vedle ní, tam, kde jí vypadl z ruky. Marni se svíral žaludek, ale bylo třeba, aby vzala věci do svých rukou.

„Zavolej záchranku, Alexi. Najdu něco, čím zastavíme to krvácení.“

Krvavá stopa vedla z druhé strany altánu. Zdálo se, že než Tash ztratila vědomí, plazila se odtamtud – ve snaze uniknout útočníkovi nebo přivolat pomoc? Marni se tam běžela podívat. Dveře do kavárny byly dokořán, na zárubni krvavý otisk dlaně. Marni se zdálo, že se sem musel někdo vloupat.

„A do prdele.“ Tělem jí projel studený poryv strachu. Co najde uvnitř?

Marni věděla, že by tam chodit neměla – bylo to místo činu. Ale nemůže tam Tash nechat takhle krváčet, už tak ztratila dost krve a záchrance chvíli potrvá, než sem dorazí. Zdráhavě strčila do dveří, loktem, aby nezanechala otisky. Uvnitř bylo teplo a zatuchlý vzduch čpěl krví. Denní světlo bylo zatím pouhá šmouha nad obzorem, takže vnitřek kavárny tonul v pološeru. Marni ale viděla dost. Dech jí uvízl v krku – místnost se topila v krvi. Na podlaze se válely sandály na vysokých podpatcích, jedna překlopená na bok, obě zkrvavené.

Po špičkách, aby nešlápla do té temné slizké kaluže uprostřed podlahy, Marni obešla skleněný kavárenský pult. Potřebovala najít něco, čím by Tash zastavila krvácení. Horečnatě prohledala všechny zásuvky a skříňky. Nenašla nic, co by se dalo použít, pak si ale všimla balení papírových utěrek na polici pod dřezem. Otisky vem čert! Z příborníku vytáhla čistý nůž a prořízla jím plastový obal.

„Mami!“ zavolal na ni zvenčí Alex. „Pospěš si!“ V hlase mu bylo slyšet zoufalství.

Marni vyšla z kavárny. Byla zpocená a náhle začala intenzivně vnímat zápach vlastního těla. Nejvíce ze všeho teď toužila zchladit se pod sprchou a předstírat, že se nic z toho nestalo.

„Zavolals záchranku?“

„Jedou.“

Odmotala z role několik utěrek a přiklekla si k Tash, aby jí je přitiskla na rozšklebený šrám hned pod žebry. Dívka se přitom zavrtěla a zakníkala.

„Tash?“ oslovil ji Alex.

Tash otevřela oči a upřela na něj nepřítomný pohled. Obličej měla naštědlý, pokrytý lesklou vrstvou potu.

„Tash?“ Jméno jeho přítelkyně se Alexovi zadrhlo v hrdle.

Marni vzala dívku za zkrvavenou ruku a svou druhou rukou ji pohladila po vlasech.

„Tash,“ oslovila ji něžně, „povíš nám, co se stalo?“

„Šla jsem... Zezadu přišel chlap...“ Sotva zvládala šeptat. Pohlédla přitom na Alexe a pak se od něj zase odvrátila.

Marni jí stále tiskla papírovou utěrku k boku.

„Musel ji bodnout,“ pošeptala Alexovi.

Bože, co se jí asi stalo?

Byl to brutální útok – museli zavolat policii. Marni se zamotala hlava. Dokáže se přimět k hovoru s inspektorem Frankem Sullivanem? Jeho odmítnutí ji ranilo, ale to už bylo víc než deset měsíců zpátky a teď už byla zase s Thierryem. Třeba se s ním ani nepotká. Měl koneckonců na starost vraždy, a jakkoli byla tahle zranění vážná, Tash přece žila.

„Mami? Mami?“

Pohlédla zpátky na Alexe. „Co je?“

„Koukej!“ Držel Tashiny ruce dlaněmi vzhůru. „Co je tohle?“ Uprostřed obou dívčinych dlaní zely hluboké rány, které vypadaly jako vydlabané nožem. Alexovi se třásly ruce, což Marni přimělo, aby pohlédla na ty své. Zaplavila ji vlna temného strachu. Tashinu kabelku viděla ležet na podlaze kavárny, neokradli ji. Tohle nebylo obyčejné přepadení – tenhle útok, tyhle rány, to něco znamenalo.

Tash náhle ztuhla a pokusila se vyprostit z Alexova náručí a něco zamumlala. Marni si s Alexem vyměnila rychlý pohled a jeho výraz jí napovídal, že ani on nerozuměl, co Tash říkala.

„Tash?“ zopakoval Alex.

Promluvila znovu, ale slova byla stěží srozumitelná.

Marni si z rukou otřela krev do kalhot od pyžama a z kapsy misky vylovila mobil. Vytočila číslo, čekala a zároveň stražila uši, jestli neuslyší houkání záchranky.

Třeba to nezvedne.

Ale vzal.

„Franku, musíš hned přijet!“

Sobota 12. srpna 2017

FRANCIS

Deset minut poté, co Marni zvedl telefon, zaparkoval inspektor Francis Sullivan za sanitkou, která už stála u hudebního altánu. Rozhlédl se kolem a rychle zpozoroval pohyb dole na pláži u kavárny. Od policie tu byl jako první a záchranáři dorazili teprve před chvílíčkou. Krátce zatelefonoval svému podřízenému, seržantu Rorymu Mackayovi, aby sem poslal pár techniků, pak se zhluboka nadechl a vystoupil z auta. Měl se opět setkat s Marni Mullinsovou a nebyl si jistý, jaký z toho má pocit.

Marni Mullinsová. Tatérka, která mu loni pomohla vyřešit vraždy spáchané takzvanou Zlodějkou tetování. Od té doby se na Marni snažil nemyslet. Zachránila mu život a za to jí byl dlužen. Jenže se jí vyhýbal. Nevěděl si rady s city, které mezi nimi vznikly, když jejich pracovní vztah přerostl v něco osobnějšího. Lépe řečeno si nemohl dovolit drama, jež většinu setkání s Marni Mullinsovou provázelo. Byla o osm let starší než on, měla násilnického exmanžela a táhla za sebou nákladák plný pohnuté minulosti, která jí zavdávala dobrý důvod nenávidět policajty. Nebyli v kontaktu už několik měsíců. Až do dnešního rána. Při vzpomínce na to, jak mu její jehly propichují kůži, ho nedokončené tetování na rameni zasvědčilo. Dlaně se mu potily a srdce mu bušilo.

Seber se.

A najednou ji uviděl, hnala se mu naproti, když scházel po schodech z korza. Měl zlomek vteřiny na to, aby zaznamenal její rozčepýřené vlasy a zkrvavené oblečení, než začala mluvit.

„Franku, díkybohu...“

„Co je?“ Vyznělo to ostřeji, než zamýšlel.

„Alexovu přítelkyni někdo přepadl.“

„Kdy?“

Marni pokrčila rameny.

„Někdo, koho znala?“

„To nevím. Nedá se s ní moc mluvit.“

Obešli spolu altán. Francis nic neříkal. Strčil si ruce do kapes, aby si Marni nevšimla, jak se mu třesou. Nejspíš to nebylo třeba – určitě jí větší starosti dělá ta dívka než city, které v něm setkání s ní probouzelo. Dovedla ho na místo, kde jeden ze záchranářů Tash opatrně zaváděl kanylu do žíly na paži. Byla sotva při vědomí a záchranář, který ke kanyle nyní připevňoval infuzi, se tvářil značně znepokojeně. Opodál postával nějaký chlapec a díval se na Francise jako na nezvaného hosta, který se vloudil na večírek. Alex, Marniin syn. Blesklo mu hlavou, kolik toho kluk o jejich vztahu s Marni ví.

Když shlédł ke zraněné dívce, konečně se mu podařilo začít se soustředit na svou práci. Obličej měla z jedné strany opuchlý a celý modrý, oko pod rozmazanými šminkami tak nateklé, že z něj zbyla jen škvíra, a temně fialové – někdo ji pořádně zmlátil. Sehnul se a sledoval, jak jí druhý záchranář omotává tlakový obvaz kolem zranění na pravé straně břicha, hned pod žebry.

„Je to vážné?“

Záchranář na něj pohlédł a přikývl. „Rána je hluboká,“ řekl. „Jakou nadělala škodu, to se dozvíme až v nemocnici. Ale ztratila spoustu krve.“

Záchranáři z Tash odstříhali část oblečení. Látka byla nasáklá krví, stejně jako dívčino spodní prádlo.

Marni přistoupila k Francisovi.

„Koukni na ty dlaně a nártý,“ řekla.

Podíval se. Na obou rukách a nártech spatřil okrouhlé krvavé rány.

„Co to je?“ zeptal se.

Zdravotník, který Tash zaváděl do paže infuzi, si teď škrábal nějaké poznámky na papír připnutý na psací podložku.

„Netuším,“ řekl. „Ale všechny čtyři jdou naskrz.“

Tohle nebyly rány, které člověk utrží v sebeobraně, a rozhodně nevznikly náhodou. Ta dívka prožila něco strašlivého a měla štěstí, že je vůbec naživu.

„Tash?“ oslovil ji Francis a předklonil se, aby na něj dobře viděla.

„Já jsem inspektor Sullivan. Jak se cítíš?“

Upřela na něj vytřeštěný, zděšený pohled. Záchranáři ostražitě přihlíželi a Francis věděl, že nemá moc času. Musejí ji převézt do nemocnice.

„Bolí to,“ zašeptala.

„Víš, kdo ti to udělal?“

„Alex?“

Francis málem zavrával, jak moc se zhrozil, ale když dívka zašeptala: „Kde je Alex?“, došlo mu, že mu neodpovídala na otázku.

„Tash,“ zkusil to znovu. „Potřebuju zjistit, kdo ti to udělal. Můžeš mi to říct?“

Tash Bradyová zavrtěla hlavou a dala se do pláče.

Jeden ze záchranářů vstal a pohlédl na Francise.

„Musíme jet, šéfe. Má hodně nízký tlak. Určitě s ní budeš moci promluvit, až ji stabilizujem.“

Zatímco muži opatrně pokládali Tash na pojízdná nosítka, Francis obrátil pozornost k Marniinu synovi. Na první pohled Alex působil přesně tak, jak si ho Francis pamatoval – vysoký a šlachovitý jako jeho otec a na hlavě pořád dredy po ramena. Když si ho ale lépe prohlédl, všiml si, že v obličeji hodně dospěl. Tváře měl teď propad-

lejší a jeho obličej částečně ztratil mladistvé kouzlo. Francis nedovedl říct, jestli to krátké strniště je záměr, nebo jestli se Alex prostě ráno nestihl oholit, ale rozhodně tak působil starší.

„Pověz mi, co se stalo, Alexi.“

Chlapec uhýbal pohledem. „To já nevím, co se stalo – nebyl jsem s ní, když ji napadli.“ Hlas měl roztřesený.

„Tash mu kolem šesté zavolala,“ řekla Marni.

„Proč jemu? Proč ne rodičům?“

„Má to s mámou složitý,“ vysvětlila Marni.

Alex se na ni zakabonil. „Její rodiče jsou pryč,“ řekl. „V Londýně.“

„Kolik jí je?“ zeptal se Francis.

„Sedmnáct.“ Což znamenalo, že se jejím rodičům musí okamžitě zavolat. Zadá to Angie Burtonové, jakmile to tu vyřídí.

„Ty s ní chodíš, Alexi?“

Alex se zamračil, ale přikývl.

„Byl jsi s ní včera večer?“

„Vždyť říkám. Ne když se to stalo.“

„Ale předtím ano?“

„Jo.“ V jeho hlase byl slyšet vzdor.

„V kolik jsi ji viděl naposled?“

„Z Haunt odešla kolem jedny.“

„Sama? Nebo s kamarády?“

„Sama,“ opáčil chlapec.

Alex přešlápl z jedné nohy na druhou a zase zpátky. Pěsti měl v kapsách kalhot sevřené. Něco tu nehrálo.

„A zavolala ti v kolik?“

Alex se znovu zamračil. „Kolem šestý.“

„A řekla ti, co se během těch pěti hodin dělo?“

„Ne. Moc jsem jí nerozuměl.“ Jeho pozornost teď poutali odcházející záchranáři, kteří mezi sebou vezli nosítka s Tash. „Můžu jet s vámi?“ zeptal se.

„Nezlob se,“ řekl jeden z nich. „Bereme ji do Státní. Můžeš tam za ní přijet.“

„Mami?“

„Hned. Nejdřív musím ukázat inspektorovi, kde se to stalo.“

Marni Francise popadla za loket a dostrkala ho ke kavárně. Francis se po cestě vysoukal z bundy, protože ho do zad už začínalo pálit slunce.

„Tady vevnitř,“ řekla mu.

Francis ode dveří nahlédl dovnitř.

„Prokrista.“ Měl co dělat, aby neodvrátil zrak.

Na podlaze se leskly kaluže krve a rudé cákance byly i všude po stěnách. Ležela tu převržená židle a mezi fleky krve bylo několik krvavých otisků dlaní a bosých nohou směřujících k východu. Uprostřed té spouště si všiml Tashiných bot a uvažoval, jestli jí je útočník vyzul předtím, nebo až poté, co jí poranil nártý. Rozhlédl se po stopách zápasu a všiml si, že dveře jsou vysklené a zámek očividně vypáčený.

Někdo se sem vloupal, dívku sem přitáhl a brutálně na ni zaútočil. V hlavě se mu hromadily otázky, všechny bez odpovědi. Jednotlivec, nebo gang? Jaký byl motiv napadení? Vybrali si přímo Tash, nebo se stala náhodnou obětí? Byla znásilněná? Nezdálo se to jako obyčejné přepadení – mobil jí nikdo neukradl, přivolala si s ním pomoc.

Nebyla to první krvavá spoušť, se kterou se na místě činu setkal, ale bylo na ní něco, z čeho se člověku dělalo opravdu zle. Tash Bradyovou někdo doslova zmasakroval.

Musel odsud pryč.

„Fajn. Tohle přenechám technickému týmu.“

„Pojedeš do nemocnice?“

„Ne, pošlu tam Angie Burtonovou – pro Tash bude lepší, když ji vyslechně žena. Bude chtít taky svědectví od tebe a Alexe. Nemáš tušení, kdo to mohl být, Marni?“

Pohlédl na ni. Vypadala pořád stejně, byť možná trochu ztrhaně, z rozcuchaného copu jí utíkaly pramínky vlasů a vrásky od mračení měla možná o maličko hlubší, než když ji viděl naposled. Přemýšlel, co – nebo kdo – ji asi tak vyčerpává.

Zavrtěla hlavou.

„Ať tě ani na vteřinu nenapadne, že to byl Alex,“ řekla varovně.

„Proč bych si něco takovýho měl myslet?“ zeptal se Francis. Bylo zvláštní, že to zmínila.

„To doufám, že si to nemyslíš. Copak to není vaše běžná praxe? Nejdřív proklepnout manžela, přítele, milence?“

Nezměnila se. Pořád stejná pífka na policajty.

„Nebudu si nikoho proklepávat, dokud si neujasním, k čemu tu přesně došlo.“

Marni povytáhla obočí, zjevně ji nepřesvědčil.

Tohle by nikdy nemohlo klapat.

Vydali se zpátky na terasu kavárny. Záchranka už odjela a Alex Mullins tam stál, zíral na moře, mžoural do slunce a jednou rukou si chránil oči před jeho září.

Bylo načase přivolat tým. Francis vyšel po schůdcích zpátky k autu, na Marni ani na chlapce už nepromluvil. Měl ale spoustu otázek, které si žádaly odpověď.

A Tashiny rány... Věděl, co jsou zač. Proč by jí ale někdo vyřezával stigmata – stejné rány, jaké utrpěl Kristus na kříži?

Sobota 12. srpna 2017

ANGIE

Konstábl Angie Burtonová dostala úkol. Instrukce jí dal šéf po telefonu, zatímco do sebe vestoje u kuchyňské linky spěšně házela cereálie s mlékem. Někdo přepadl a brutálně poranil mladou ženu. Odešla z klubu, z Haunt, kolem jedné ráno a svému příteli zavolala kolem šesté. Angie z ní teď měla vytáhnout, co se stalo během těch pěti hodin mezi tím – ale hlavně, jestli netuší, kdo jí to provedl.

Angie trvalo tři minuty, než zjistila, kde Natasha Bradyová na pohotovostní ambulanci leží, ale do resuscitační kóje, kam ji po přijetí umístili, vpuštěna nebyla. Doktoři se dívce pokoušeli stabilizovat krevní tlak a zastavit krvácení z řezné rány na břicho. K lůžku a od něj neustále spěchaly zdravotní sestry s klidnými a energickými pohyby a Angie se při každém otevření dveří snažila nahlédnout dovnitř.

Prosím, nenechte ji umřít.

„Jak je na tom?“

Sestra, která právě rázně vykročila ze dveří, na ni vrhla káravý pohled.

„Ještě to potrvá, než za ní budete moci.“

„Jistě. To naprosto chápu.“ Angie byla připravena postupovat s takovou mírou taktu a diplomacie, jaká jen bude třeba. S Tash si ale musí promluvit co nejdřív, dokud má útok v paměti čerstvý. „Kdo má na starost její případ?“

„Traumatologický tým vede doktorka Parryová.“

„Fajn, ráda bych s ní mluvila, jestli je to možné. Můžete mi ji zavolat?“

Sestra se zatvářila značně rozladěně. Očividně měla pocit, že tohle nemá v popisu práce.

Angie se dotkla jejího předloktí.

„Ten útok byl otřesný a my potřebujeme zjistit, kdo jí to udělal.“

Sestra si zhluboka povzdychla. „Až bude mít chvílku, určitě s vámi promluví, ale teď je na prvním místě zdraví pacientky.“

„Jistě.“ Angie jí ustoupila z cesty a šla si sednout na jednu z židlí vyrovnaných u zdi chodby o kus dál. Dokud si nepromluví s Nata-shou, nemůže dělat vůbec nic.

Takhle brzy ráno byl na pohotovosti relativní klid. Sportovci sem začnou proudit až odpoledne, opilci až později večer. Z jedné z předchozích návštěv si pamatovala, že tu někde mají automat na kávu, sice odpornou, ale kofein obsahovala. Vydala se směrem, kde tušila, že automat stojí, a našla ho. Kafe bylo ještě horší, než si ho pamatovala, ale aspoň bylo horké. Když se vrátila před kóji, dvě židle byly obsazené – tu ženu okamžitě poznala.

Byla to Marni Mullinsová. Z telefonátu s Francisem Angie věděla, že je do případu nějak zapletený Marniin syn Alex – to byl nejspíš ten mladík, který teď pochodoval chodbou sem tam. Angie věděla, že si s nimi o tom, co se stalo, bude muset promluvit, tady je ale nečekala.

„Dobrý den, Marni,“ pozdravila. „Já jsem Angie Burtonová. Známe se z loňska, pamatujete?“

Marni jí věnovala nepřátelský pohled. „Pamatuju,“ odvětila.

„A vy jste Alex?“ zeptala se Angie a obrátila se k chlapci. S těmi dlouhými dredy a pytlovitým oblečením vypadal přesně tak, jak si syna Marni a Thierryho Mullinsových představovala.

„Z toho, co mi říkal inspektor Sullivan, jsem vyrozuměla, že jste oba byli na místě činu a přivolali sanitku?“

„Jo jo,“ řekla Marni.

Angie si ty dva změřila od hlavy k patě. Vypadalo to, že Marni má na sobě pyžamo a přes něj obnošenou starou mikinu. Teprve teď si všimla, že jsou oba umazaní od něčeho, co vypadalo jako zaschlá krev. Krev Natashy Bradyové?

„Budu později potřebovat vaše výpovědi, až si promluví s Natashou.“

Marni Mullinsová se tvářila zklamaně. Doufala snad, že ji vyslechne Francis? Angie věděla, že policii hodně pomohla s případem Zlodějky tetování, ale osobně ji moc nemusela.

„Konstábl Burtonová?“ ozval se hlas za jejími zády.

Angie se ohlédla a viděla, že k nim spěchá žena v chirurgickém plášti.

„Ano?“

„Já jsem Tanika Parryová. Mám na starost Tash Bradyovou.“

Koutkem oka Angie zahlédla, že se Marni Mullinsová napolo zvedla ze své židle. Ve stejnou chvíli k nim přispěchal Alex.

„Jak je jí?“ zeptal se.

Tanika Parryová si Alexe ani Marni nevšímala, dívala se výhradně na Angie.

„Můžete na chvílku za ní. A taky vám musím něco ukázat.“

Angie doktorku následovala chodbou do kóje, kde se o Natashu Bradyovou starali. Na prahu zaváhala. Do místnůstky se sotva vměstnala pojízdná nemocniční postel a zdravotnické vybavení po obou stranách. Dívka v posteli vyhlížela nepřírozeně bledě a obličej se jí leskl potem. Ruce měla na přikrývce, obě omotané tlustou vrstvou obvazů. Z jedné paže jí trčela kanyla a byla připojená na monitor srdeční činnosti.

Angie se posadila na židli vedle postele.

„Tash?“

Dívka pomalu otevřela oči a trochu poděšeně jimi přelétla po místnosti.

„Neboj se, Tash. Jsi v nemocnici. Budeš v pořádku.“

Když Tash uslyšela Angiin hlas, upřela pohled na její tvář.

„Já jsem Angie. Jsem od policie a potřebuju se tě zeptat na pár věcí ohledně toho, co se včera v noci stalo.“

Tash se po tváři mihl výraz plný bolesti a dívka pohlédla na své ruce.

„Já...“ Hlas se jí zadrhl a prsty sevřela přikrývku. Oči teď měla vytrěštěné strachy.

Angie ji vzala za ruku a dala přitom pozor, aby se nedotýkala ovázaných míst.

„Neboj se, Tash. Jen mi pověz všechno, co si vybavuješ.“

„Byla jsem s Alexem,“ řekla dívka váhavě. „Byli jsme na pláži.“

„Potom, co jste odešli z Haunt?“

„Z Haunt? My byli v Haunt? Odpoledne jsme byli na pláži.“

„Dobrá. Myslím, že večer jste byli v Haunt, ale tys odtamtud odešla sama.“ To jí do telefonu řekl Francis.

Tash přikývla, ale bylo vidět, že si vůbec nevzpomíná, že by v klubu byla.

„Co se mi stalo?“ zeptala se.

„Někdo tě napadl, Tash. U toho hudebního altánku na pláži.“

Tash se v očích objevil záblesk vzpomínky. V rukou opět sevřela povlečení.

„Víš, kdo ti to udělal?“

Zavrtěla hlavou. „Ne...“

„Vzpomínáš si na to trochu?“

Tash zavřela oči.

Angie se přičilo, že ji nutí vzpomínat na něco tak nevýslovně strašlivého.

„Chlap. Pořádně jsem ho neviděla.“

„Jak to, že ho neviděla, Tash?“

„Přímou do obličeje mi svítlo světlo.“ Oči jí zděšeně kmitly ze strany na stranu. Pak si je zakryla dlaněmi a rozplakala se.

„Co mi udělal?“